

Arrest

nr. 64 906 van 15 juli 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 15 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 maart 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2009 werd ingediend in de gemeente Sint-Niklaas door :

T., R. (R.R.: 000)

nationaliteit: Sierra Leone

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene haalt aan dat hij in aanmerking zou komen voor regularisatie op basis van humanitaire redenen en haalt daarbij volgende elementen aan: zijn duurzame lokale verankering in België, een medische problematiek en de samenwoning met zijn vriendin.

Omtrent de verwijzing naar zijn duurzame lokale verankering in België kunnen we volgende opmerkingen maken:

Wat betreft criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009, dienen we op te merken dat betrokkene pas in België is aangekomen op 01.06.2005, wat een te korte verblijf is om hierop aanspraak te kunnen maken.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij komt dan ook niet in aanmerking voor regularisatie op basis van criterium 2.8B.

Het feit dat betrokkene sinds 01.06.2005 in België verblijft, getuigenverklaringen voorlegt en Nederlandse les zou hebben gevolgd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij reeds een aanvraag op basis van art 9ter heeft ingediend en dat op datum van 18.02.2011 deze aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

Daarnaast haalt betrokkene aan dat hij in aanmerking zou komen voor regularisatie op basis van samenwoning met zijn vriendin, namelijk E. J. (R.R.: 000), van Belgische nationaliteit. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende op 01.06.2005 een asielaanvraag in. Deze werd afgesloten op 27.10.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 28.10.2005."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsverplichting.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

a)

Het verzoekschrift tot regularisatie dd. 08 december 2009 dat aan de grond ligt van de bestreden beslissing, werd ingediend op basis van de instructie van 19 juli 2009 en werd gesteund op het hebben van werk en het bestaan van een duurzame sociale verankering in hoofde van verzoeker.

Deze nota is evenwel door de Raad van State op 9 december 2009 vernietigd.

De verwerende partij schendt hierbij zowel art. 9bis § 1 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door art. 4 van de wet van 15 september 2006 als het motiveringsbeginsel.

Hoewel dit impliceert dat de Staatssecretaris van Asiel en Migratiebeleid opnieuw binnen de wettelijke context een appreciatiebevoegdheid heeft, kan dit niet betekenen dat het bevoegde Staatssecretaris vrij staat om hierbij de vernietigde criteria zonder meer verder toe te passen.

De criteria vormen op zich geen rechtsgrond meer om een beslissing te nemen.

De loutere verwijzing naar de individuele situatie van de betrokkene, om tot de bestreden beslissing te komen, zonder de elementen individueel te bekijken over de grond van de zaak, kan onmogelijk een afdoende materiële motivering zijn.

b)

Gezien er geen instructienota meer bestaat, dient de bevoegde Staatssecretaris elke aanvraag individueel te toetsen en te motiveren, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het dossier.

Dit werd in casu op geen ogenblik gedaan.

c)

Meer nog, uit de recente informatie over de toepassing van de regularisatienota blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf terug komt op bepaalde richtlijnen.

Zo wordt voor de families met schoolgaande kinderen met afgesloten of hangende asielpcedure - criterium 2.7- niet langer vereist dat het 5 jaar verblijf vervuld moet zijn op 26/03/2009 of 19/07/2009.

• "5jaar verblijf moet vervuld zijn op 31/5/2012 en niet op 26/3/2009 of 19/7/2009: DVZ mag niet eisen dat de aanvrager al 5jaar ononderbroken in België verbleef vóór de datum van 26/3/2009 of 19/7/2009. Die voorwaarde stond niet in de instructie van 26/3/2009 of 19/7/2009. De enige data die DVZ kan eisen zijn: er moet een asielaanvraag ingediend zijn voor 1juni 2007 (waarvan het onderzoek minstens een jaar heeft geduurd), een kind of kinderen moeten schoolgaand zijn vanaf 1 september 2007, en er moet een ononderbroken verblijf van minstens 5jaar in België zijn. Het kabinet Wathélet vroeg DVZ om enkel deze voorwaarden te eisen zodat ook personen die pas op het moment van beslissing van de DVZ voldoen aan de voorwaarde van 5jaar verblijf kunnen geregulariseerd worden. Personen die al een negatieve beslissing kregen maar die wel voldoen aan die voorwaarden, kunnen een nieuwe 9bis aanvraag indienen. "

Bericht van Kruispunt Migratie-Integratie

De verzoeker was op datum van de beslissing zijnde 22/02/2011, al 6 jaar ononderbroken in België.

De verzoeker ziet niet in waarom voor families met schoolgaande kinderen een afwijkende regeling zou toegepast worden.

Hij meent derhalve dat hij eveneens in aanmerking komt voor de verblijfsmachtiging wegens 5 jaar onbeperkt verblijf.

d)

Het weze verder herhaald dat door enkel te verwijzen naar de criteria van de vernietigde instructienota, en aan te geven dat aan de toegepaste criteria 2.8b - van een nota die niet meer bestaat en zelfs geacht wordt nooit bestaan te hebben - niet voldaan werd, de bestreden beslissing de materiële motiveringsverplichting en het motiveringsbeginsel schendt.

De motivering moet bovendien draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J. T.T. 2003, afl. 867, 393).

e)

Artikel 9bis VW laat verzoeker toe om in bijzondere omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf voor meer dan drie maand in België in te dienen.

Aan deze voorwaarde van ontvankelijkheid, net als aan het verzoek om een identiteitsdocument voor te leggen is voldaan.

De vordering is ontvankelijk verklaard.

f)

De verzoeker toonde aan dat hij in de afgelopen jaren constant gewerkt heeft aan zijn integratie (door bijvoorbeeld een vaste relatie aan te gaan met een Belgische vrouwen een grote vriendenkring op te bouwen) en ook werk gevonden heeft.

Zijn integratie wordt op die manier bewezen.

Toch wijst de bestreden beslissing hem af, enkel alleen omdat hij niet zou voldoen aan de criteria van artikel 2.8b van de vernietigde instructies van 19.07.2009, quod non.

g)

Uit de motivering van de commissaris-generaal blijkt dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de vernietigde instructies van het kernkabinet en geen individuele beoordeling maakt van de situatie waarin betrokkene zich bevindt.

De aanwezigheid van humanitaire en buitengewone omstandigheden in hoofdte van de verzoeker wordt op geen enkel ogenblik onderzocht!

Er is aldus geen afdoende materiële motivering, waaruit blijkt dat in het individueel geval van verzoeker er elementen voor handen zijn om de naar voor gebrachte stukken als onvoldoende te aanschouwen.

h)

Minstens is deze schending van de motiveringsverplichting aanwezig waar de bestreden beslissing aangeeft dat de opgesomde elementen in de aanvraag wel een bewijs van de integratie van verzoeker vormen, maar dat dit niets afdoet aan de voorwaarden als gesteld in de instructies van 19 juli 2009:

"Het feit dat betrokkene sinds 01.06.2005 in België verblijft, getuigenverklaringen voorlegt en Nederlandse les zou hebben gevolgd, kan niet weerhouden worden als een grond tot regularisatie.

Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie dd. 19.07.2009"

Nochtans kunnen deze criteria geen degelijke rechtsgrond vormen om tot de bestreden beslissing te komen, nu deze instructies geacht worden nooit bestaan te hebben en verzoeker zich bovendien op de eerste plaats beroepen heeft op de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden in zijn hoofd, zoals omschreven in het inleidend verzoekschrift dd. 02.12.2009.

i)

De vernietigde criteria zijn dan ook geen rechtsgeldige basis of motief om tot weigering over te gaan, terwijl de bestreden beslissing precies erkent dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan zijn en ook de duurzame lokale verankering (integratie) wordt aangetoond.

Wanneer er gronden voorhanden zijn om tot machtiging over te gaan van een verblijf voor meer dan drie maanden, en dit enkel en alleen wordt afgewezen op grond van het niet voldaan zijn van criteria die geacht worden niet bestaan te hebben is de beslissing onmogelijk afdoende naar recht gemotiveerd."

2.2 De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet om welke redenen verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond wordt afgewezen. Er wordt immers geduid dat verzoeker zich weliswaar beriep op een beleidsinstructie van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, doch dat hij niet in aanmerking komt voor de toepassing van deze beleidsinstructie. In dit verband wordt erop gewezen dat zijn situatie niet overeenstemt met deze die voorzien is in de punten 2.8A en 2.8B van voormelde instructie, omdat enerzijds verzoeker pas sinds 1 juni 2005 in België verblijft en anderzijds omdat verzoeker geen arbeidscontract heeft voorgelegd.

Daarnaast wordt gesteld dat de integratie van verzoeker – die hier afgeleid wordt uit zijn verblijf in België sinds 1 juni 2005, de getuigenverklaringen en de gevolgde Nederlandse lessen – op zich geen reden vormt om een verblijfsmachtiging toe te staan. Tevens wordt gemotiveerd dat verzoekers ingeroepen medische elementen buiten de context van artikel 9bis vallen en dat zijn aanvraag op basis van artikel 9ter op 18 februari 2011 ontvankelijk werd verklaard. Waar verzoeker de regularisatie vraagt in het raam van zijn duurzame relatie dient verzoeker de geëigende procedure te volgen. Ook wordt vermeld dat toepassing gemaakt werd van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze motivering in rechte en in feite is pertinent en draagkrachtig. De motivering van de bestreden beslissing stelt verzoeker in staat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen te kennen en zijn rechten ten volle te laten gelden.

Verzoeker kan, gezien voorgaande vaststellingen, ook niet voorhouden dat de door hem aangebrachte elementen over de grond van de zaak niet individueel zijn bekeken.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker verder stelt dat een manifeste beoordelingsfout gemaakt werd en inhoudelijke kritiek uit op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die *in casu* dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad dient immers te benadrukken dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze werd genomen in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij lijkt te stellen dat de vernietigde instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de daarin vervatte situaties die aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf op zich de rechtsgrond uitmaken van de thans bestreden beslissing.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze wetsbepaling volgt dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en zijn gemachtigde een zeer ruime discretionaire bevoegdheid hebben voor wat betreft de toekenning van een machtiging tot verblijf.

Zoals verzoeker terecht aangeeft, werd de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen, werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. In tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft, kan uit de overwegingen van dit arrest evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Verzoeker toont ook door te stellen dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid elke aanvraag individueel dient te toetsen en te motiveren rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het dossier niet aan dat er enig beletsel zou bestaan dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zou verhinderen om de verschillende gevallen waarin hij een verblijfsmachtiging wenst toe te staan op te lijsten of te omschrijven en vervolgens zijn gemachtigde ambtenaren opdracht te geven om met betrekking tot de individuele aanvragen die worden ingediend na te gaan of de aanvragers ressorteren onder een van de vooraf omschreven gevallen.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beoordelingsfout maakte omdat hij toepassing maakte van een door de bevoegde staatssecretaris bepaalde beleidslijn die een herneming is van de situaties die werden opgenomen in de instructie van 19 juli 2009. Door deze beleidsrichtlijn geeft de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid immers enkel een invulling aan de discretionaire bevoegdheid waarover hij, krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, beschikt.

Verzoeker betoogt verder – verwijzend naar punt 2.7 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, dat

betrekking heeft op *“Families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure voor zover 1) Ze een ononderbroken verblijf van tenminste vijf jaar in België kunnen aantonen en een asielaanvraag hebben ingediend vóór 1 juni 2007 (...). 2) De (een) schoolgaande kind(eren) minstens sedert 1 september 2007 school liep(en) (...)”* – dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf terugkomt op bepaalde richtlijnen. Verzoeker citeert uit een bericht van ‘Kruispunt Migratie-Integratie’ waaruit zou blijken dat de termijn van 5 jaar slechts moet vervuld zijn op het moment van de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat dit bericht *“geenszins correct is. Immers, wat te lezen staat op de website geldt geenszins als een nieuwe richtlijn en nog minder als een nieuwe wettelijke bepaling die gehanteerd zou worden. Verzoeker maakt niet aannemelijk als zouden de criteria zoals voorzien in de instructie van 19 juli 2009 plots op een andere wijze zouden toegepast moeten worden.”*

De Raad merkt op dat, aangezien verzoeker geen schoolgaande kinderen heeft, het criterium 2.7 van de vernietigde instructie hoe dan ook niet op hem van toepassing kan zijn. Verzoeker kan bijgevolg thans niet dienstig voorhouden dat verweerder had moeten onderzoeken of hij op basis van dit criterium tot een verblijf kon gemachtigd worden. Verzoeker toont voorts niet aan welk belang hij heeft bij dit onderdeel van het middel, nu uit de door hem verstrekte inlichtingen en uit de aan de Raad voorgelegde stukken niet blijkt dat hij zich bevindt in een situatie zoals omschreven in punt 2.7 van de beleidsrichtlijn die werd uitgevaardigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Verzoeker betoogt verder dat niet kan worden ingezien waarom voor families met schoolgaande kinderen een afwijkende regeling zou worden toegepast. Hij stelt dat hij eveneens in aanmerking komt voor de verblijfsmachtiging wegens 5 jaar onbeperkt verblijf.

De Raad verwijst naar het arrest 68/2006 van 3 mei 2006 van het Arbitragehof (thans Grondwettelijk Hof) waarin de voorwaarde van de duur van de behandeling van de asielprocedure tussen regularisatieaanvragers (op basis van de regularisatiewet van 22 december 1999) met schoolgaande kinderen (3 jaar) en aanvragers zonder schoolgaande kinderen (4 jaar) verschillend is en waardoor de aanvragers zonder schoolgaande kinderen vlugger buiten het toepassingsgebied van de regularisatiewet vallen. Het Arbitragehof oordeelde dat dit verschil in behandeling niet als kennelijk onredelijk kon worden beschouwd. In de mate verzoeker *in casu* de afwijkende regeling tussen families met schoolgaande kinderen en personen zonder schoolgaande kinderen onredelijk acht, dient de Raad aldus te wijzen op het voormeld arrest van het Arbitragehof waaruit blijkt dat een dergelijke verschil in behandeling niet kennelijk onredelijk is. Door voor te houden dat verweerder zijn discretionaire bevoegdheid anders of ruimer had kunnen invullen, toont verzoeker evenmin een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht aan. Het komt immers louter aan verweerder toe om te bepalen hoe hij zijn discretionaire bevoegdheid invult.

Waar verzoeker betoogt dat de aanwezigheid van humanitaire en buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker op geen enkel ogenblik is onderzocht, kan hij niet worden gevolgd. Verzoeker wijst op zijn elementen van integratie, met name zijn vaste relatie met een Belgische vrouw en een grote vriendenkring en het feit dat hij werk heeft gevonden.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers kritiek dat geen rekening werd gehouden met de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheden niet dienstig is, nu zijn aanvraag ontvankelijk is verklaard. In verband met de elementen van integratie overweegt verweerder in de bestreden beslissing het volgende:

“Het feit dat betrokkene sinds 01.06.2005 in België verblijft, getuigenverklaringen voorlegt en Nederlandse les zou hebben gevolgd, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009(...) Daarnaast haalt betrokkene aan dat hij in aanmerking zou komen voor regularisatie op basis van samenwoning met zijn vriendin, namelijk E. J. (R.R.: 000), van Belgische nationaliteit. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze

procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980."

Verweerder stelt aldus vooreerst vast dat verzoeker niet in aanmerking komt voor criterium 2.8A aangezien hij pas in België is aangekomen op 1 juni 2005 en evenmin in aanmerking komt voor criterium 2.8B wegens het gebrek aan een arbeidscontract. De elementen van integratie doen geen afbreuk aan de vaststelling door verweerder, het niet voldoen aan de voorwaarden gesteld in criterium 2.8A en 2.8B waarop verzoeker beroep wenst te doen. De Raad heeft niet de bevoegdheid om in de plaats van verweerder te oordelen of verzoeker voldoet aan de criteria van de vernietigde instructie. Verzoeker toont niet aan dat verweerder zijn oordeel steunt op een foutieve feitenvinding. De loutere opmerking dat de integratie bewezen is en als feit niet wordt betwist en de kritiek dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de vernietigde instructies en geen individuele beoordeling maakt van de situatie waarin verzoeker zich bevindt, volstaan niet om aan te tonen dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn. Verweerder heeft, blijkens de motieven in de beslissing, rekening gehouden met de door verzoeker aangebrachte elementen en met zijn persoonlijke situatie. Verweerder oordeelde dat deze elementen niet volstaan om een verblijfsmachtiging toe te staan. Het feit dat verzoeker het niet eens is met het oordeel van de gemachtigde, volstaat niet om aan te tonen dat dit oordeel kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op een niet correcte feitenvinding.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn duurzame lokale verankering aanvaard wordt maar dat hem toch geen verblijfsmachtiging wordt gegeven, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat als dusdanig wordt aanvaard dat verzoeker duurzaam lokaal verankerd is. De elementen die verzoeker in dit verband aanvoerde, worden opgesomd maar deze opsomming brengt niet mee dat deze elementen aanvaard worden. Uit de verdere bewoordingen *"kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie"* en *"ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies"*, kan worden afgeleid dat deze elementen aangaande verzoekers integratie niet worden aanvaard als grond voor regularisatie. Bovendien, zelfs al zou er sprake zijn van een duurzame lokale verankering, dan nog is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris ook rekening houdt met andere elementen, zoals de voorwaarden bepaald in de criteria van de vernietigde instructie.

De bestreden beslissing steunt op pertinente, deugdelijke, afdoende en ter zake dienende motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding.

De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen.

Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling.

Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad van State dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

De bestreden beslissing maakt louter een afweging m.b.t. het al dan niet voldaan zijn aan de criteria die volgens een arrest van de Raad van State nooit bestaan hebben.

Er is derhalve nooit een redelijke afweging van de feiten gebeurd, maar enkel een toetsing aan gestelde, maar vernietigde criteria terwijl er geen enkele objectieve grond is om deze criteria te behouden als enige juiste."

2.4 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Inzake de toepassing van de instructie verwijst de Raad naar de bespreking onder het eerste middel, waarin wordt vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk heeft gemaakt dat verweerder in de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid bij de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kennelijk onredelijk is geweest.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De bestreden beslissing is bovendien kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad. Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

Minstens is het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, waar de bestreden beslissing geen individuele beoordeling van het dossier maakt op basis van discretionaire bevoegdheidsmarges, maar louter de niet bestaande criteria hanteert van de vernietigde nota.

Zoals reeds hoger vermeld, wordt de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker op geen enkele manier onderzocht.”

2.6 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde stukken geen rekening zou zijn gehouden en evenmin dat werd uitgegaan van een niet correcte feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen. De Raad verwijst voorts naar zijn bespreking onder het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

2.7 In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het basisrecht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker is geschonden.

Verzoeker verblijft intussen reeds bijna 6 jaar ononderbroken in België en heeft hierdoor diverse menselijke relaties opgebouwd.

De verzoeker heeft bovendien ook een stabiele relatie met mevrouw E.J. die de Belgische nationaliteit heeft.

Hij heeft intussen aldus een daadwerkelijke band met België en probeert zo veel mogelijk zijn leven hier in normale omstandigheden verder te zetten en normale relaties op te bouwen (hoewel dit gelet op haar traumatische ervaringen in zijn land van herkomst niet altijd even evident geweest is). Het centrum van de belangen van verzoeker is duidelijk in België. Door hem terug te sturen naar zijn land van herkomst zou verzoeker de duurzame relatie die hij heeft opgebouwd met België verliezen."

2.8 Verzoeker vermeldt artikel 3 van het EVRM maar toont niet met concrete gegevens aan in welk opzicht de bestreden beslissing deze verdragsbepaling schendt.

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Verzoeker toont de wijze niet aan waarop deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dit onderdeel van het vierde middel is onontvankelijk.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Verzoeker stelt dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft en dat hij de duurzame relatie die hij heeft opgebouwd met België zou verliezen indien hij wordt teruggestuurd. Verzoeker geeft bijgevolg geen nadere uitleg over het 'gezin' of het 'privéleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, noch toont hij het bestaan van dergelijk gezins- of privé-leven aan, en valt dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt aldus op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welk privé-, gezins- of familieleven hij geschonden acht door de bestreden beslissing.

Voor zover toch dient aangenomen te worden dat verzoeker kan bogen op een gezins- en privéleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het gezins- en privéleven kunnen inperken (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. Artikel 8 van het EVRM legt de verdragsstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de woonplaats van een vreemdeling en het ontwikkelen van een gezins- en privéleven op hun grondgebied te gedogen. Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zoals nader bepaald in de instructie van 19 juli 2009, zowel legaal als legitiem (cf. RvS 29 juni 2009, nr. 194.826). In de bestreden beslissing wordt overigens met betrekking tot zijn duurzame relatie met mevrouw E.J., van Belgische nationaliteit verwezen naar de geëigende procedure die verzoeker dient te volgen en waaraan hij dient te voldoen. In de beslissing wordt verwezen naar de toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Verzoeker toont in zijn aanvraag, noch in zijn verzoekschrift aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure.

Verweerder wijst in de nota met opmerkingen tenslotte terecht op dat huidig beroep gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard, die geenszins een verwijderingsmaatregel inhoudt. Verzoeker wordt bijgevolg door de bestreden beslissing niet gescheiden van zijn partner. Verzoeker toont aldus met zijn betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het raam van het doen naleven van de verblijfsreglementering, wat het oogmerk is van de bestreden beslissing, anderzijds.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN